

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATA LLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Tàctica clerical

A FRANSA:

—Tingueu compassió, us ho prego, dels meus pacífichs remats...

A ESPANYA:

—Si us atreviu á alsá el gallo, iquedeu excomunicats!

Nada menos que 'l reverendo pater, després de declarar qu' en Mendizábal era un *lladre*,—aixís, ab totás las lletras,—va assegurar ab la major serietat que 'l govern espanyol tracta de tancar las iglesias para establir en ellas CASAS DE JOCH.

¿Pot donarse bestiesa més graciosa?

Lo sensible es que, per complacencias qual móvil tothom coneix, el govern calla y agnanta pacientment aquestas y altres impertinencias, sense posarhi el degut correctiu.

Varem apuntar desde 'l seu comensament que la qüestió de Cuba, per la forma ab que s' iniciava, anava segons totas las probabilitats á plantejar un conflicte de gravíssimas conseqüencias, y 'ls fets estan ja donantnos la rahó.

Ara, en la bandera aixecada pels revolucionaris no hi ha més que un lema: *¡La dimissió del President!* Que 'l senyor Estrada Palma renuncihi al càrrech de primer magistrat de la nació; que 's procedeixi á novas eleccions, perfectament garantidas, y la pau, en mal' hora torbada, 's restablirà com per encant.

La pretensió sembla modesta; pero casi m' atreviria á assegurar que 'ls insurgents al formularla contan ja ab la negativa de D. Tomás I, com allí li diuen. De imaginarse que la seva proposició havia de ser acceptada, n' haurian fet un'altra de més *miga* y la rebelió de totas maneres hauria estallat.

Y es que—ja varem dirho—en la explosió del actual conflicte hi ha lo que 's veu y lo que no 's veu. Y á bon segur que lo que no 's veu té molta més trascendencia que lo que surt á la superficie.

Pesi als que s' empenyan en fer veure que 'l moviment es cubá *pur sang*, tot induheix á sospitar que la llevar ha sortit dels Estats Units. L' element oficial de Washington dirá lo que voldrá y protestará de la seva innocencia tantas vegadas com tingui per convenient; nosaltres seguirem maliciant que la grapa del oncle Sam, encare que molt dissimulada, es la que mou tot aquest embrollo.

Es clar que 'ls yankees ho negan. ¿Cóm no! No faltaria més sino que á la primera sospita apuntada pels que duptan de la seva sinceritat confessessin candorosamen y ensenyessin las cartas. Pero ¿quí'n fá cas d' aquella gent? «Acordaos del *Maine*» y de las tres ó quatre caretas que ab nosaltres varen usar durant la guerra.

Interinament, la insurrecció va extenentse com una taca d' oli y 'l president Estrada Palma ha sus pes las garantías constitucionals en tot el territori comprés entre Santa Clara y Pinar del Río; es á dir, mitja isla.

Las cosas, com se veu, van depressa. ¿Fins ahont arribarán?

PIF-PAF

¡Revolució!... Paraula màgica que sintetisa l' esclat que ha de derruir els obstacles petrificats, la ruina de tot lo caduch, de tot lo podrit, de tot lo infame y lo pervers, y la constitució d' un nou estat de cosas més benigne, més humanitari, millor informat en las aspiracions progressivas y en l' esperit de justicia.

¡Revolució!... ¿Pero es que no ets més que una paraula, màgica y santa, aixó sí, pero no més que una paraula?

No; idea ets que ha pres realitat en la Historia, tantas quantas vegadas els pobles oprimits han tingut necessitat de desferse de la opressió; que l' us de la força es l' legítim, y es fins un deber quan els medis racionals s' estrellan en els abusos dels poders poch escrupulosos ó en las resistencias de la tiranía.

Liavoras las realitats revolucionarias se forjan casi diriam espontáneament en l' ànima sancera de un poble; y dihem en l' ànima sancera, per indicar que una revolució de partit, una revolució de classe social, si alguna vegada arriban á estallar, no tenen, no poden tenir may l' alcans radical y efectiu que implica l' idea revolucionaria. Las més de las vegadas els mateixos que la realisan ne surten fatalment defraudats.

Aixís veyém el contrast qu' ofereix la gran Revolució francesa de últims del segle XVIII, que trascendint á tot el mon civilisat, engendrará una era nova, ab las continuas perturbacions revolucionarias ocorregudas en la nostra Espanya durant tot el curs del segle XIX, en sa major part completament estérils, y que no han servit més al cap de vall que per ampliar l' absolutisme real, fent partícipes dels seus abusos á las oligarquias cortesanas, arredosadas á la sombra del trono. L' esperit revolucionari l' hem derrotat els espanyols en continuas lluytas de caràcter personal, dirigidas ans que tot á la conquesta del poder. La mateixa Revolució de Setembre—salvant la proclamació dels drets democràtics, concessió en certa manera nominal—aná á esterilitzarse miserablement en las bregas dels partits revolucionaris, disputantse la facultat d' explotar á la nació.

Y aquesta tradició funesta—ho hem de proclamar en veu ben alta perque es una veritat palpable—continúa encare viva entre alguns dels que més alardejan de revolucionaris.

No miran tant á preparar una revolució de caràcter nacional, vindicadora de las vergonyas y las perfidias de més de trenta anys de régimen incompatible ab la llibertat y 'l progrés de la nació, com á fer valer el concepte revolucionari para prosperar y crearse una popularitat tan fácil de obtenir, com mal fundada. Més que en la realitat del fet revolucionari pensan en la realitat de las actas de diputats á Corts que 'ls han de facilitar el camí en la carrera política que ambicionan fer, y en l' afany de predominar sobre las masses populars, ingénuas y propensas á ser victimas del embancament.

Per aixó la paraula *Revolució* está sempre pendent dels seus llabris... Pero no se 'ls mou de la boca; allá els hi naix que no en el cor. La pronuncian sense sentir-la, y l' inflan ab las exageracions de una eloqüencia tot' ella de vent.

A las masses populars, tan necessitadas de cultura, no las ilusturan may. Prefereixen afalagar las sevas passions. Son excitadors més que mestres. Be es veritat que de mestres no poden serho, perque ells mateixos s' alaban de no saber res de sociologia, ni de política, ni d' economia... res de res. Ells no serveixen més que d' excitants, com els bitxos, com las copetas de amflich.

El poble, que acut á escoltarlos atret per la música de la paraula parlada, y per las arrogancias y las gallardias de un fals esperit revolucionari que no té per canó de artilleria més que la laringe, ni per arma de fi més que la punta de la llengua; el poble, que tot ho espera dels maravellosos resultats de un cop de força que no vé may, ni may pot venir tam-

LA SENMANA ULLADA POLITICA

LA teocracia espanyola sempre será la mateixa. Cega, intransigent, dèspota, suïcida... Si, suïcida. Y aixó es lo únich que ha de consolar-nos: el seu temperament, més que 'ls nostres propis esforços qu' en realitat son molt fluixos, es lo qu' en plasso més ó menos breu ha de matarla.

Encare 'ls clericals no han pogut acabarse la R. O. d' en Romanones sobre 'l matrimoni civil. Els disba-

rats que prenent peu d' una disposició tan perfectament correcta y tan extrictament legal han posat en circulació no tenen fi ni compte.

Qualsevol que, sense estar enterat del assumpto, de bona fé 'ls sentís exclamarse, podria creure's que 'ns trobém altra vegada en las proximitats del any 35.

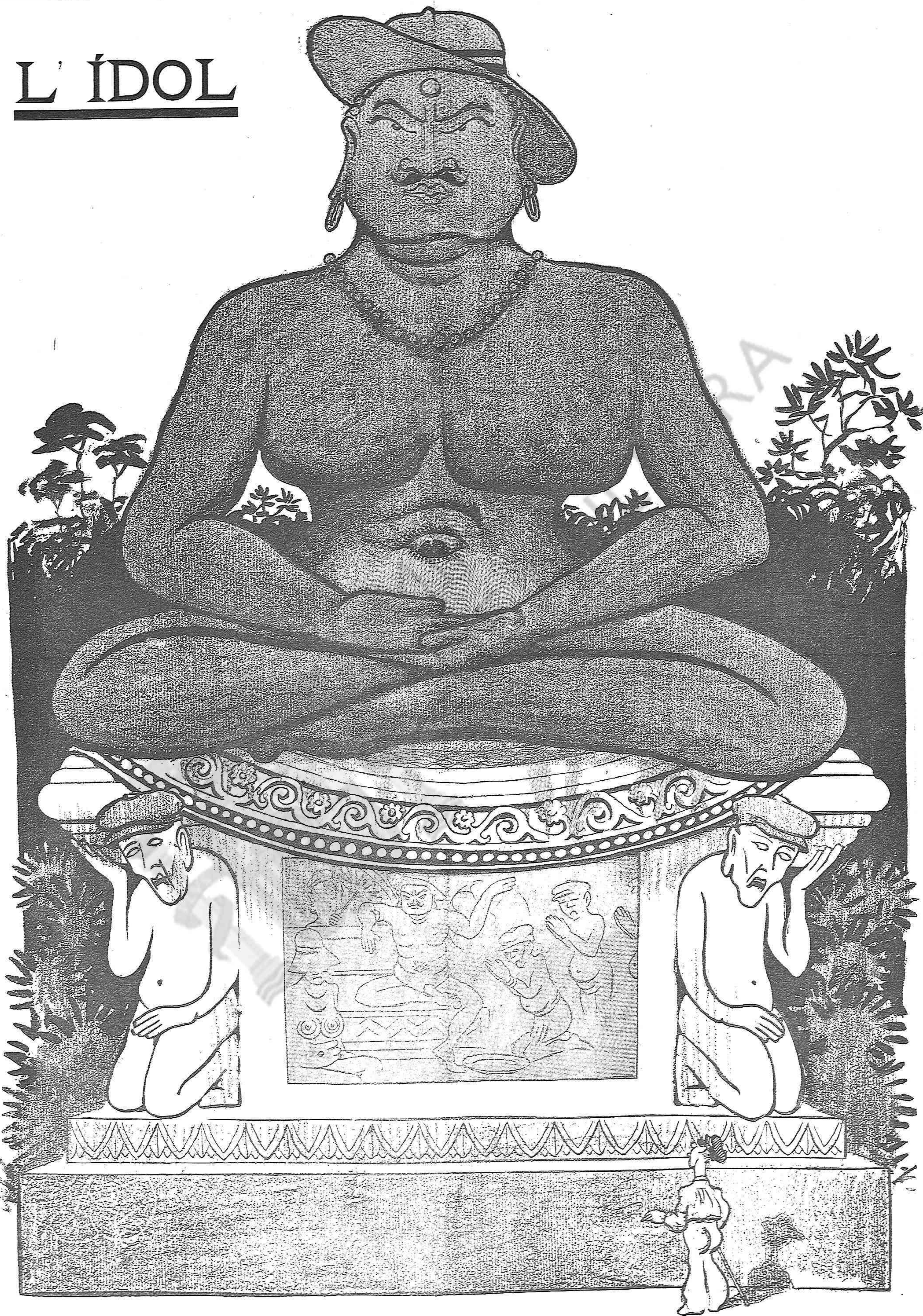
Com á mostra de la extravagant fertilitat del seu caletro, res tan gracios com lo que un prediador jesuïta ha dit á Valdepenyas. Y consti que la notícia no es de cap periódich anti clerical ni buillan-guero: la trayém d' un tan moderat y respectable com el *Diario Universal*.

Revolucionaris contra la Revolució

EVOLUCIÓ!... ¡Santa paraula que vibra sempre en l' ànima del poble, afanyós de gosar de majors ventajitas que las que li proporciona aquesta societat migrada, crudel, injusta! Afanyós de gosarlas, sí; pero afanyós ans que tot de conquis tarias ab el seu esforç, y fins si convé de posar en perill la seva vida... ó de ferse la ilusió que li posará la vida en perill sempre que vingui 'l cas, perque en el fons de tot home del poble hi ha un romàntich.

L' ÍDOL

Deferents fins ab els nostres adversaris, publiquem avuy la imatge del seu ÍDOL pera que, tenintlo sempre al davant, puguin reverenciarlo, venerarlo, adorarlo totas las horas y tots els moments. No serían tan considerats ells ab nosaltres, si nosaltres incorreguessim també en la debilitat de tenir ídol.